

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SLAVONSKOM BRODU
Trg pobjede 13
35000 SLAVONSKI BROD

Poslovni broj: P-191/2026-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E P R E S U D A

Općinski sud u Slavonskom Brodu, po sucu ovog suda Jadranki Babić-Milberg, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Daria Turčinovića, OIB: 90331983362, Kraljice Jelene 53, Slavonski Brod, zastupan po Mirku Jeliću, odvjetniku iz Slavonskog Broda, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Zagreb, OIB: 92963223473, Trg bana Josipa Jelačića 10, zastupana po Kruni Kneževiću, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Metelko, Knežević & partneri d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne javne rasprave dana 29. lipnja 2026. u nazočnosti tužitelja i punomoćnika Mirka Jelića, odvjetnika i u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, 23. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna i nepoštена odredba Ugovora o namjenskom kreditu broj 323/04 od 2. lipnja 2004. sklopljenog između tuženika Zagrebačka banka d.d., Zagreb, OIB: 92963223473, Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, kao kreditora i tužitelja Daria Turčinovića, OIB: 90331983362, Kraljice Jelene 53, Slavonski Brod, kao korisnika kredita, u članku 2, u dijelu koji glasi: Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja kreditor, a koji dio se odnosi na tzv. naknadu za obradu kredita.

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Zagreb, OIB: 92963223473, Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb isplatiti tužitelju Dariu Turčinović, OIB: 90331983362, Kraljice Jelene 53, Slavonski Brod iznos od 867,00 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 15. svibnja 2004. po stopi zatezne kamate koja se do 31. srpnja 2015. određuje u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećane za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se dobije uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita određenim na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište,

uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve do isplate, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 584,91 eura sa zakonskim zateznim kamatama po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine. koje teku od presuđenja do isplate, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je 2. lipnja 2004. kao korisnik kredita s tuženikom sklopio Ugovor o namjenskom kreditu broj 323/04 a prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju odobrio i stavio na raspolaganje u kunskoj protuvrijednosti iznos od 57.800,00 eura prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja.

1.1. Navodi da se radi o tipskom ugovoru o kreditu u kojem je u članku 2. ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknade za usluge u poslovima koje obavlja kreditor, za koju odredbu smatra da je nepoštena i ništetna.

1.2. Tužitelj se na pravnu osnovu svog zahtjeva za utvrđenje ništetnosti ugovorne naknade za obradu kredita, poziva na presudu EU, koja je obvezujuća za sudove u Republici Hrvatskoj te pozitivne hrvatske propise. Poziva se na presude suda EU u predmetu C-84/19 i u predmetu C-224/19 u kojima je odlučeno kako i pod kojim okolnostima je nacionalni sud dužan utvrditi da li je odredba koja sadrži troškove obrade kredita ništetna.

1.3. Poziva se i na članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 i članak 81. stavak 1. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03).

1.4. Navodi da činjenica da je visina naknade za odobrenje kredita bila propisana ugovorom o kreditu nije dokaz da su stranke o toj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovarale. U ovom konkretnom slučaju tuženik nije tužitelju iskazao koji su to točno troškovi u vezi postupka odobravanja kredita pa da bi iste tužitelj morao nadoknaditi. Nije mu objašnjena niti struktura tih troškova i zašto je iznos te naknade u izravnoj korelaciji sa iznosom kredita koji se traži. Nadalje, u ugovoru o kreditu nije navedeno po kojem tečaju će se obračunati sporna naknada (kupovni, srednji ili prodajni) niti je

precizirano da li se obračunava tečaj na dan sklapanja ugovora, na dan isplate kredita ili na neki treći dan.

1.5. Tužitelj ističe da budući da ne bi trebalo biti sporno da se u konkretnom slučaju radi o tipskom ugovoru o kreditu, unaprijed formuliranom od strane tuženika na koji tužitelj nije imao utjecaja, odnosno da se o istom nije pojedinačno pregovaralo, da bi se odredba o naknadi smatrala nepoštenom treba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovati neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača.

1.6. Temeljem navedene nepoštene odredbe tužitelju je dana 15. svibnja 2004. naplaćena naknada u iznosu od 867,00 eura.

1.7. Slijedom, predlaže navedenu ugovornu odredbu kojom je predviđeno pravo banke na naknadu za obradu kredita utvrditi ništetnom i obvezati tuženika na plaćanje stečenog bez osnove, sve sa zakonskom zateznom kamatom od dana stjecanja do isplate, kao i troškova postupka.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava osnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva i smatra da je tužba proturječna i nerazumljiva te kao takva nije podobna za raspravljanje, budući da ne ispunjava pretpostavke iz članka 109. Zakona o parničnom postupku.

2.1. Osporava tužitelju status potrošača jer nije dokazao da se sredstvima koristio isključivo u potrošačke svrhe.

2.2. Nadalje osporava navode tužitelja da bi se ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom jer se radi o ugovornoj odredbi koja je jasna, razumljiva i lako uočljiva i da sukladno odredbi čl. 57. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Poziva se na Direktivu EU i ZZP kojima se propisuju kriteriji temeljem kojih se ocjenjuje da li je određena ugovorna odredba poštena, što znači da je i u ovom konkretnom slučaju potrebno ispitati informacije koje su se pružile tužitelju kao potrošaču, ali i okolnosti koje su vrijedile prije i za vrijeme sklapanja ovog ugovora o kreditu.

2.3. Ističe da tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj potencijalnoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita i da je tužitelj mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja takve odredbe.

2.4. Poziva se i na odluku Suda EU C-621/17

2.5. U konačnici, tuženik ističe prigovor zastare potraživanja tužitelja, jer je naknada naplaćena u 2004. godini te se na zahtjev tužitelja ima primijeniti petogodišnji rok od dana plaćanja.

2.6. Vezano za tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuje zakonske zatezne kamate tuženik ističe da čak i u slučaju kada bi sud utvrdio ništetnim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljeve tražbine, takav zahtjev tužitelja u odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata bi bio u potpunosti neosnovan, pozivom na odredbu članka 214. Zakona o obveznim odnosima koja odredba je istovjetna odredbi članka 1115. ZOO-a. Poziva se i na mišljenje Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske iznijetog na sjednici 5. ožujka 2004. i činjenicu da tuženik u trenutku stjecanja nije bio nepošten te ga se sukladno izraženom shvaćanju VSRH u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim.

2.7. Slijedom navedenog, tuženik predlaže odbiti tužbene zahtjeve tužitelja kao neosnovane te naloži tužitelju da naknadi tuženiku troškove ovoga postupka.

2.8. Tuženik je naknadno, podneskom od 26. lipnja 2026. istakao kako ne osporava visinu naplaćene naknade ali da i dalje ustraje kod prigovora neosnovanosti tužbe i tužbenog zahtjeva.

3. U nastavku postupka parnične strane su u bitnome ostale kod svojih navoda.

4. Tužitelj se podneskom od 29. travnja 2026. očitovao na navode tuženika iz odgovora na tužbu. Istakao je da je odredba o tzv. ulaznoj naknadi protivna načelu savjesnosti i poštenja, jer je tuženik naknadu proizvoljno naplaćivao, bez mogućnosti pregovaranja i bez obrazlaganja na što se predmetna naknada odnosi. Nadalje, da iznos naknade koji je tužitelj platio predstavljao je iznos prosječne plaće 2005.g. a da tužitelj nije imao mogućnost pojedinačnog pregovaranja prilikom potpisivanja ugovora o kreditu.

4.1. Poziva se na odredbu članka 49. st. 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača kao i članak 96. istoga zakona.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja na utvrđenje ništetnosti odredbe članka 2. stavak 3. Ugovora o namjenskom kreditu temeljem koje je tuženik obvezao tužitelja na plaćanje naknade i troškove za obradu kredita sukladno važećoj Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor, a što je tužitelju naplaćeno 15. svibnja 2004. u iznosu od 867,00 eura.

6. U postupku je utvrđeno i nije sporno:

- da su 2. lipnja 2004. tužitelj i tuženik sklopili Ugovor o namjenskom kreditu broj 323/04 prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita odobrio kredit u iznosu od 57.800,00 eura (članak 1.) prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke, koji kredit je tužitelj bio u obvezi otplatiti u roku od 20 godina (članak 3),

- da je kredit odobren za kupnju kuće (članak 6.),

- da je ugovoreno da je korisnik kredita u obvezi plaćanja naknade i troškova sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor (članak 2. stavak 3.)

- da je naknada naplaćena 15. svibnja 2004. u iznosu od 867,00 eura.

7. Sporno je među strankama da li odredba kojom je ugovoreno plaćanje naknade za obradu kredita sadržana u članku 2. stavak 3. Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila broj 3215232304 ništetna. Sporno je da li tužitelj ima status potrošača i da li je nastupila zastara potraživanja.

8. U dokaznom postupku sud je proveo dokaz uvidom u Ugovor o namjenskom kreditu broj 323704 od 2. lipnja 2004. (str. 6 spisa), u otplatni plan (str. 5 spisa), u

dokument tuženika - Obvezne radnje pri odobravanju kredita (str. 51-52 spisa), kao i dokaz saslušanjem tužitelja.

9. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a primjenom čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25, dalje u tekstu: ZPP) sud je ocijenio da je postavljeni tužbeni zahtjev osnovan.

10. Saslušan pred sudom tužitelj je iskazao da se sjeća da je u 2004. realizirao predmetni kredit u svrhu kupovine obiteljske nekretnine, da u to vrijeme nije imao nikakav obrt, niti udjela u trgovačkom društvu, odnosno da mu je navedena nekretnina služila isključivo za osobne potrebe stanovanja. Istakao je da je kredit realizirao u banci tuženika jer je ocijenio da oni imaju povoljnije kredite te da mu je nakon razgovora sa službenikom tuženika bilo jasno da kredit realizira u određenom iznosu koji mu je trebao, da je znao na koji rok i kolika će mu rata iznositi. Nadalje, da mu je predmetni kredit ponuđen kao najpovoljniji a da se cijeli prodajni razgovor sa službenikom banke odvijao vezano uz prikupljanje dokumentacije za realizaciju kredita i s tim u svezi njegove kreditne sposobnosti. Ne sjeća se detalja vezanih uz ugovorenu naknadu, ali je siguran da mu nitko nije pojašnjavao za što će se naknada utrošiti, odnosno nije niti znao da će banka nešto ustegnuti, a cijeli realizirani iznos kredita išao je direktno na račun prodavatelja na ime kupoprodajne cijene. Istakao je da je kredit u cijelosti otplate iz svojih primanja i da nije mogao mijenjati nikakve ugovorne odredbe jer su one unaprijed sačinjene na ugovoru a jedino o čemu su razgovarali je visina kredita, period otplate i s tim u svezi visina anuiteta.

11. Iz iskaza tužitelja ne proizlazi da bi on obiteljsku kuću koju je kupio iz iznosa kredita koristio u bilo kakve poslovne svrhe tako da uvažavajući pravno shvaćanje Vrhovnog suda RH u odluci broj Rev-18/2018-2 od 26. svibnja 2020. koje glasi: „Ako bi se radilo o nekim posebnim okolnostima koje bi isključivale vezanost za pravomoćnu odluku u kolektivnom sporu (npr. da tužitelj nije potrošač nego trgovac), onda je teret dokaza takve činjenice na banci kao kreditoru.“ Iz navedenog shvaćanja slijedi predmnijeva da fizička osoba koja sklapa s bankom ugovor o kreditu ima status potrošača, a banka koji tvrdi drugačije mora tu tvrdnju dokazati. Slijedom navedenog, ovaj sud smatra dokazanim da je tužitelj u predmetnom ugovornom odnosu imao status potrošača, zbog čega se prigovor tuženika ukazuje neosnovanim u tom dijelu.

12. Pročitane materijalne dokumentacije sud je u cijelosti prihvatio jer nitko od stranaka nije sporio njezinu vjerodostojnost. Nadalje, iz iskaza tužitelja koji je dan logično i uvjerljivo, te mu sud u cijelosti priklanja vjeru, utvrđeno je da se o spornoj ugovornoj odredbi o naknadi za obradu kredita nije pregovaralo. Osim toga, sud prihvaća iskaz tužitelja istinitim u dijelu u kojem je iskazao da se prodajni razgovor vodio samo vezano uz dokumentaciju potrebnu za realizaciju kredita, da mu nije pojašnjeno na što će se naknada trošiti, da nije mogao utjecati na njezinu visinu, da je odredba o naknadi bila predviđena u osnovu na unaprijed sačinjenom ugovoru i ugovorena u visini "prema Odluci o Tarifi naknade za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor".

13. Nadalje, ovaj sud smatra da je sporna odredba čl. 2. st. 3. Ugovora o namjenskom kreditu broj 323/04 ništetna u smislu odredbi čl. 81. i čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03 - dalje: ZZP), te i pozivom na odredbe čl. 4. i čl. 296. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje u tekstu: ZOO)

14. Prema odredbi čl. 81. st. 1. ZZP ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a st. 2., smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca.

15. Tuženik nije dokazao da bi korisnike kredita, niti konkretno tužitelja, valjano upozorio i upoznao s odredbom o ugovornoj naknadi, niti mu je pojašnjeno kako se ista formira i koji troškovi su njome obuhvaćeni, odnosno na čemu tuženik temelji osnovanost potraživanja ugovorne naknade u naznačenoj visini.

16. Na ove okolnosti tuženik je dostavio materijalnu dokumentaciju, i to dokument tuženika - Obvezne radnje pri odobravanju kredita (str. 51-52 spisa) iz kojeg je vidljivo da je ovdje tuženik izradio za potrebe službenika banke dokument u kojem navodi koje sve radnje prethode sklapanju ugovora o kreditu ali ne dokazuje na koji način se odvijao prodajni razgovor. Nedvojbeno je da je tužitelj informiran o obvezi plaćanja predmetne naknade ali ne i o razlozima koji opravdavaju plaćanje te naknade (koje usluge i koji troškovi su obuhvaćeno uslugom) niti je mogao znati ili pretpostaviti njezinu visinu jer ona nije naznačena u ugovoru o kreditu. Tužitelj je prije sklapanja ugovora imao informaciju o obvezi plaćanja predmetne naknade ali nije mogao razumno izvesti zaključak o njevoj krajnjoj svrsi.

17. U kontekstu svega navedenog, potrebno je ukazati i na odluku Suda Europske unije, presuda od 3. listopada 2019., Kiss i CIB Bank, C-620/17, ECLI:EU:C:2019:820, kojom je odlučeno:

"1. Čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku - o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti - također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.

2. Čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku - koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove - načelno

ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora."

18. Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o ugovornim odredbama u potrošačkim ugovorima, koje se protive načelu savjesti i poštenja (nepoštenim odredbama) implementirana je u naše zakonodavstvo stupanjem na snagu Zakona o izmjenama i dopunama zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 78/12).

19. Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi čl. 100. ZZP/07 (prema kojoj, ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive), podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, ali i da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega.

20. Ugovaranje naknade kao troška kredita je dopušteno i zakonito, no u konkretnom slučaju potpuno nedostaju parametri koji jasno i transparentno određuju i opravdavaju njezinu visinu, pa je odredba o naknadi za trošak obrade kredita nepošteno ugovorena. Tim više na činjenični supstrat ovog postupka, u kojem je iskazom tužitelja utvrđeno da je prilikom sklapanja spornog Ugovora o kreditu u potpunosti izostalo pregovaranje o trošku naknade za kredit i tužitelju kao potrošaču nije na jasan i razumljiv način prezentirano u čemu se sastoje stvarni troškovi banke koji se podmiruju iz te naknade (konkretna usluge, materijalnih troškova i dr.).

21. U kontekstu svega navedenog, sud je uzeo u obzir da je tužitelj kao potrošač bio u slabijem položaju u odnosu na drugu ugovornu stranu glede njegove pregovaračke moći, razine znanja, te nemogućnosti utjecaja na sadržaj odredbe. Nije dokazano u postupku da bi tužitelj, po zanimanju dipl. ing. strojarstva, u vrijeme ugovora imao financijskih znanja kao tuženik, zbog čega nije niti mogao sa njime ravnopravno razgovarati.

22. Sud smatra da je u konkretnom slučaju dopušteno provoditi test poštenja ugovorne odredbe o naknadi. Naime, odredba čl. 2. st. 3. Ugovora o kreditu u dijelu ugovaranja naknade prema mišljenju suda predstavlja ugovornu odredbu čiji je sadržaj jasan i lako uočljiv, ali ne i ugovornu odredbu čiji je sadržaj lako razumljiv u smislu odredbe čl. 84. ZZP.

23. Prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena treba uzeti u obzir narav robe ili usluge koja predstavlja predmet ugovora kao i sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora. Imajući u vidu činjenicu da je potrošač bio ograničen uvjetima iz ponude, može se zaključiti da tuženik nije postupao u dobroj vjeri i da tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za obradu kredita, niti oko njenog ne/prihvatanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

24. Kako se o odredbi o plaćanju naknade za obradu kredita nije pojedinačno pregovaralo, jer je ta odredba, iako jasna i uočljiva, bila unaprijed formulirana od strane banke, jer na nju tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja, jer ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (neovisno o visini iznosa naknade), te da tužitelju nije razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga (u smislu koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade), sud je odlučio kao pod I. izreke presude.

25. Tuženik nije osporavao visinu postavljenog tužbenog zahtjeva jer je ista dokazana i otplatnim planom (str. 5 spisa) ali je osporavao zatražene zakonske zatezne kamate smatrajući da se ne može smatrati nesavjesnim stjecateljem.

26. Osnovna je posljedica ništetnosti ugovora, sukladno čl. 323. st. 1. ZOO, da je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve što je primila na temelju takvog ugovora, odnosno dati odgovarajuću naknadu u novcu, ukoliko vraćanje nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe smatra se zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove (čl. 1111. ZOO).

27. Tužitelju su priznate kamate u skladu sa zatraženim, od dana stjecanja temeljem čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima, koji glasi da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Kako su pojedine odredbe Ugovora nepoštene, to je tuženik, kao nepošteni stjecatelj dužan platiti i zatezne kamate na iznose koje je nepošteno stekao od dana stjecanja.

28. Tuženik je u postupku istaknuo prigovor zastare, koji prigovor sud nije cijenio osnovanim.

29. U odnosu na deklaratorni tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnim pojedinim odredbi ugovora nije nastupila zastara jer se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, niti može zastarjeti (čl. 328. ZOO). Neosnovan je tuženikov prigovor zastare i u odnosu na kondemnatroni dio tužbenog zahtjeva jer potraživanje tužitelja zastarijeva u općem zastarnom roku od pet godina prema odredbi članka 371. ZOO-a a kako se radi o restitucijskom zahtjevu temeljem odredbe članka 104. stavka 1. ZOO-a, u kojem slučaju zastara počinje teći od dana utvrđenja ništetnosti ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, odnosno u konkretnom slučaju od dana donošenja ove prvostupanjske presude, jer je tek ovom presudom utvrđena ništetnost ugovorne odredbe članka 2. stavak 3. Ugovora o namjenskom kreditu i tuženik obavezan na isplatu kako je to zatraženo, i kao nesavjesni stjecatelj uz obvezu plaćanja zakonskih zateznih kamata od stjecanja do isplate. Navedeno je pravno shvaćanje izneseno i u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev- 2245/17 od 20. veljače 2018., suglasno pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda broj Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020. i objedinjenom pravno shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske sa sjednice odjela od 31. siječnja 2022. o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF.

30. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod II. izreke presude.

31. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i 155. ZPP. Tužitelj je u cijelosti uspio u sporu u odnosu na postavljeni tužbeni zahtjev i sud je tužitelju dodijelio pravo na naknadu nužnih i potrebnih troškova.

32. Tužitelj je zatražio naknadu troška u iznosu od 525,00 eura i sudske pristojbe. Priznat mu je trošak zastupanja po punomoćniku u skladu s vrijednosti predmeta spora, priloženom troškovniku i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 69/93, 11/96, 91/04, 37/05, 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22, 126/22, 138/23, dalje: Tarifa) i to trošak sastava tužbe 150,00 eura (Tbr. 7/1), trošak sastava podnesaka od 29.4.2026. kao očitovanja na odgovor na tužbu u iznosu od 150,00 eura (Tbr. 8/1 Tarife), trošak zastupanja na ročištu 29. lipnja 2026. u iznosu od 150,00 eura (Tbr.9/1 Tarife) i trošak zastupanja na ročištu za objavu presude 75,00 eura (Tbr. 9/3 Tarife), ili ukupni troškovi zastupanja po punomoćniku u iznosu od 525,00 eura.

33. Tužitelju je priznato pravo na trošak pristojbe na tužbu u iznosu od 19,91 eura i 40,00 eura na prvostupanjsku presudu.

34. Ukupni priznati troškovi tužitelja iznose 584,91 eura, kako je to i odlučeno pod III. izreke presude.

35. Na priznati trošak tužitelju su priznate i kamate od dana donošenja presude u skladu sa zatraženim u skladu sa zatraženim te primjenom čl. 151. st.3. ZPP-a i čl. 30. st. 2. Ovršnog zakona (Narodne novine, broj: 112/2012., 25/2013., 93/2014., 55/2016., 73/2017., 131/2020., 114/2022, 6/2024).

Slavonski Brod, 23. srpnja 2026.

Sudac
Jadranka Babić-Milberg

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe. Žalba se podnosi u tri istovjetna primjerka putem ovog suda nadležnom županijskom sudu. Rok za žalbu je 15 (petnaest) dana. Za stranku koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana objave presude, za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana primitka pisanog otpravka presude.

Dna:

1. Odvj. Mirko Jelić, Slavonski Brod,
2. OD Metelko, Knežević i partneri, Zagreb.

Broj zapisa: **9-3088b-20f73**

Kontrolni broj: **0a241-373fa-66b95**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Slavonskom Brodu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.